

hed mellem parterne om indstillingen om foranstaltningsændringen, eller 2) hvis den dømtes personlige tilstedeværelse ikke er nødvendig. I bedømmelsen heraf må bl.a. indgå, hvor lang tid der er gået siden den seneste afgørelse om foranstaltning eller ændring heraf, og om det skønnes nødvendigt for retten at få et personligt indtryk af den dømte til brug for sagens afgørelse.

Kravet om personlig tilstedeværelse kan også fraviges, hvis 3) den dømte af andre årsager, herunder af helbredsmæssig karakter, må anses for ude af stand til at give møde for retten. I de to sidstnævnte tilfælde kan den dømtes deltagelse i retsmødet dog i stedet ske ved anvendelse af fjernkommunikation, jf. § 466.

Baggrunden for bestemmelsen er, at den dømtes tilstedeværelse i retten som udgangspunkt må anses for en så nødvendig del af grundlaget for rettens vurdering af spørgsmålet om ændring af den idømte foranstaltning, at der bør være en bestemmelse herom i retsplejeloven. Den øvrige regulering med hensyn til foranstaltningsændringssager foreslås placeret i kriminalloven, jf. de foreslåede bestemmelser i kriminallovens kapitel 33-34.

Der henvises i øvrigt til betænkningens afsnit X, kap. 11.2.3.

Anklager og forsvarers tilstedeværelse

Til § 455

Bestemmelsen, der erstatter den gældende kapitel 5, § 25, stk. 1, er udformet på baggrund af den danske retsplejelovs § 852 og regulerer spørgsmålet om anklagerens og forsvarerens tilstedeværelse under sagen.

Det følger af *stk. 1*, at anklageren og – i sager, hvor tiltalte er repræsenteret ved forsvarer – forsvareren skal være til stede under hele sagen, indtil denne er optaget til dom.

Det foreslåede *stk. 2* indeholder nærmere regler om retsvirkningerne af udeblivelse fra anklagerens og forsvarerens side. Det følger heraf, at sagen udsættes i tilfælde af anklagerens udeblivelse. I praksis forudsættes problemet dog løst derved, at retten kontakter politiet. Tilsvarende udsættes sagen som udgangspunkt i tilfælde af udeblivelse fra forsvarerens side. Som en undtagelse hertil foreslås det dog, at sagen vil kunne gennemføres, hvis det er muligt at beskikke en forsvarer, der straks kan udføre hvervet.

Der henvises i øvrigt til betænkningens afsnit X, kap. 11.2.3.

Afhøringer

Til § 456

Den foreslåede bestemmelse, der i alt væsentligt er overensstemmende med den gældende bestemmelse i kapitel 5, § 35, indeholder de indledende regler med hensyn til afhøring af tiltalte.

Efter *stk. 1* udspørger retten således indledningsvis tiltalte om navn mv. for at sikre sig, at det er den rigtige person, der mødt op. Desuden skal tiltalte gøres bekendt med, at denne ikke er forpligtet til at udtale sig, jf. *stk. 2*.

Til § 457

Den foreslåede bestemmelse, der svarer til den gældende kapitel 5, § 36, regulerer nærmere fremgangsmåden vedrørende afhøringen af tiltalte, herunder forbudet mod at anvende tvang, usandheder, løfter og trusler over for tiltalte.

Til § 458

Den foreslåede bestemmelse i *stk. 1* svarer med enkelte sproglige ændringer til den gældende kapitel 5, § 39, stk. 1, og giver således retten adgang til at beslutte, at tiltalte skal forlade retssalen under afhøring af et vidne eller en medtiltalt. Der foreslås ikke ændringer i betingelserne for, at dette kan ske.

Efter *stk. 2* skal tiltalte underrettes om, hvem der har afgivet forklaring, og oplyses om indholdet af forklaringen i det omfang, forklaringen vedrører tiltalte. Bestemmelsen svarer således til den gældende bestemmelse i kapitel 5, § 39, stk. 2. I 3. *pkt.* foreslås en ny tilføjelse, hvorefter retten afgør, om gengivelsen af forklaringen skal ske før, eller efter tiltalte selv har afgivet forklaring. Denne bestemmelse, der svarer til den danske retsplejelovs § 856 stk. 8, 2. *pkt.*, tager navnlig sigte på tilfælde, hvor det er en medtiltalt, der under tiltaltes fravær afgiver forklaring, og har til formål at undgå, at tiltalte får lejlighed til at afpasse sin forklaring efter en medtiltaltes forklaring.

Til § 459

Efter den foreslåede bestemmelse sker indkaldelse og afhøring af vidner i overensstemmelse med reglerne i kapitel 12. Det følger bl.a. af disse bestemmelser, at det er politiet, der indkalder vidner i kriminalsager, jf. § 148, stk. 1, 4. *pkt.* Der er tale om en henvisning af vejledende karakter.

Der henvises i øvrigt til betænkningens afsnit VIII, kap. 8.